

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **L. N.**, zast. JUDr. Mgr. Ing. Hanou Karáskovou, advokátkou, se sídlem Jankovcova 94/41, Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2022, č. j. KUJI 94743/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 7. 2023, č. j. 30 A 3/2023-155,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Havlíčkův Brod (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 28. 6. 2022, č. j. MHB_ST/801/2020/Ha (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), zamítl podle § 51 odst. 3 správního řádu a podle § 94p odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve spojení s § 94o odst. 1 písm. c) téhož zákona žádost žalobce o společné povolení (dále jen „žádost žalobce“) na stavbu „*Víceúčelový objekt, Havlíčkův Brod, změna 1, Havlíčkův Brod, Bezručova*“ (dále jen „záměr“) na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, 2260/3 v katastrálním území H. B.. Učinil tak s ohledem na závazné stanovisko vydané Městským úřadem Havlíčkův Brod, odborem rozvoje města, úsekem územního plánování a GIS (dále jen „orgán územního plánování“ a „závazné stanovisko OÚP“) ze dne 8. 6. 2022, č. j. MHB_ORM/379/2022/Aub-5, podle nějž je záměr nepřípustný.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu poté, co svým závazným

stanoviskem ze dne 9. 10. 2022, č. j. KUJI 72777/2022, OPU 305/2021-6 (dále jen „potvrzující závazné stanovisko“), potvrdil závazné stanovisko OÚP.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Ten žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou žádnou z uplatněných žalobních námitek. Dospěl k závěru, že žalobcem namítané průtahy při vyžádání závazného stanoviska OÚP podle § 96b stavebního zákona stavebním úřadem u orgánu územního plánování až dne 23. 5. 2022, ač mu žalovaný vrátil správní spis již dne 23. 3. 2022, nejsou způsobilé ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Poukázal i na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nespočívá v přezkumu nečinnosti správního orgánu. Stejně tak je zcela bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí postup žalovaného, který podání žalobce ze dne 8. 7. 2022 označené jako „*Podnět k výkonu kontroly podle kontrolního řádu ve vztahu k řízením*“ (dále jen „podnět ke kontrole“) částečně vyhodnotil jako odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Za vadu správního řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí krajský soud nepovažoval ani to, že žalovaný doručoval zástupkyni žalobce písemnosti do její datové schránky insolvenční správkyňě, ač v řízení vystupovala jako advokátka, a mělo jí být tudíž doručováno do datové schránky advokátky. Podstatné podle krajského soudu bylo, že se napadené rozhodnutí dostalo do právní sféry vlivu adresáta, což žalobce nerozporuje a svědčí o tom také včas podaná žaloba.

[5] K námitce o porušení zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání ze strany správních orgánů krajský soud uvedl, že obsah jednání ve dnech 25. 5. 2020 a 15. 7. 2020 mezi žalobcem a orgánem územního plánování předcházející vydání závazného stanoviska OÚP není pro posouzení věci relevantní a orgán územního plánování při vydání jeho závazného stanoviska nikterak nezavazoval. Orgánu územního plánování proto nelze vytýkat, že při hodnocení záměru vycházel pouze ze žádosti žalobce a k ní připojené projektové dokumentace a dospěl k závěru o nepřípustnosti záměru. Krajský soud považoval v této souvislosti za nadbytečné také provedení výslechu Ing. J. P., autora projektové dokumentace, který se účastnil zmíněných jednání u orgánu územního plánování. Obsah těchto jednání byl zřejmý ze zápisů o jejich průběhu. Z nich vyplynulo, že na jednání dne 25. 5. 2020 se orgán územního plánování s autorem projektové dokumentace dohodli, že při splnění všech při něm stanovených podmínek by záměr mohl být přípustný. Na dalším jednání dne 15. 7. 2020 autor projektové dokumentace předložil studii „*Soubor staveb XA, XC, XB v k. ú. Havlíčkův Brod*“ (dále jen „studie“) a tvrdil, že byly splněny všechny podmínky stanovené zápisem z jednání ze dne 25. 5. 2020. Orgán územního plánování přesto dovodil, že se stále jedná o nepřípustný návrh, protože nevyužívá možností prostoru proluky k zástavbě a neprokazuje možnost rozsáhlejšího využití.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani namítanému porušení zásady rychlosti správního řízení. Skutečnost, že žalovaný (jako nařízený orgán územního plánování) využil možnosti prodloužit lhůtu pro vydání potvrzujícího závazného stanoviska o 30 dnů pro složitost případu, byť se podle žalobce o složitý případ nejedná, totiž nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

pokračování

[7] Důvodnými neshledal krajský soud ani námitky, v nichž žalobce namítal nepřezkoumatelnost závazného stanoviska OÚP a potvrzujícího závazného stanoviska žalovaného. Poukázal v tomto směru na požadavky na přezkoumatelnost správních rozhodnutí, která podle § 154 správního řádu lze vztáhnout i na závazná stanoviska. Nedostatků spočívajících v nepřezkoumatelnosti obou závazných stanovisek však nedovodil. Obě závazná stanoviska podle něj splňují požadavky podle § 68 odst. 3 správního řádu. V souladu s § 96b odst. 3 stavebního zákona by v závazném stanovisku měl orgán územního plánování určit, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a s územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. Jak orgán územního plánování, tak i žalovaný přitom logicky, srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnili, proč je záměr v rozporu s územním plánem a proč je nepřípustný z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. Zabývali se podmínkami prostorového uspořádání posuzované lokality a uvedly též, proč záměr nedoplňuje stávající zástavbu. Stejně tak se vypořádali s existencí budovy denního stacionáře ve vnitrobloku.

[8] Krajský soud také vysvětlil, že byť žalovaný v potvrzujícím závazném stanovisku nesouhlasil s některými dílčími závěry závazného stanoviska OÚP v otázce souladu záměru s územním plánem (například zda zapadá do okolní zástavby měřítkově), v podstatném se obě závazná stanoviska shodovala. Shodně dovodila, že záměr v rozporu s územním plánem nedodrжуje podmínky prostorového uspořádání a že se nejedná o stavbu umístěvanou do proluky, která by doplňovala stávající souvislou zástavbu a nevyhovuje urbanistickým, architektonickým a estetickým požadavkům. Dílčí odlišnosti obou závazných stanovisek krajský soud našel také v posouzení rozporu záměru s cíli a úkoly územního plánování. Žalovaný na rozdíl od orgánu územního plánování nedovodil, že by záměr neodpovídal podmínkám hospodárného využití území, že by zastavování vnitrobloku bylo nepřijatelné, nebo že by denní stacionář umístěný ve vnitrobloku byl chybou urbanismu. Nicméně ve shodě s orgánem územního plánování v potvrzujícím závazném stanovisku dovodil, že záměr nevyhovuje urbanistickým, architektonickým a estetickým požadavkům, a dovodil, že vyplnění proluky mezi objekty č. p. X a X na uliční čáře ulice Bezručova by mělo pozitivní vliv na vnímání veřejného prostranství. Přestože dotčené území podle žalovaného nebylo utvářeno na základě promyšlené urbanistické koncepce, v daném území je zřetelná struktura stávající zástavby, podle níž jsou budovy umístěny po obvodu zájmového území a klidové zahrady jsou uvnitř této struktury.

[9] S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavřel, že mezi závěry obsaženými v závazných stanoviscích OÚP a žalovaného nespátřuje žalobcem namítaný vnitřní rozpor. Obě závazná stanoviska se totiž shodují v tom, že existence denního stacionáře ve vnitrobloku nemůže odůvodňovat jeho další zástavbu, a to navíc budovou, která by zásadně narušila klidovou zónu vnitrobloku. Opačné stanovisko by znamenalo rezignaci správních orgánů na hájení veřejných zájmů v oblasti územního plánování. Podle krajského soudu při tomto posouzení oba orgány územního plánování nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení, ani jej nezneužily. K námitce žalobce, že plocha, na které má být záměr realizován, je určena k zastavění, pak krajský soud dodal, že byť je podle územního plánu realizace budov v daném místě možná, je třeba splnit podmínky prostorového uspořádání podle územního plánu.

[10] Krajský soud konečně za důvodnou nepovažoval ani námitku, že podle znaleckého posudku č. 012/2022 ze dne 17. 1. 2022, vypracovaného Ing. arch. Martinem Ondrouchem, Ph.D. (dále jen „znalecký posudek“) a předloženého žalobcem, je umístění záměru v dané lokalitě přípustné. Znalecký posudek totiž nemohl nijak změnit závěry orgánu územního plánování a žalovaného obsažené v závazných stanoviscích, které musí být výsledkem odborného uvážení, byť tyto správní orgány v souzené věci v mnoha ohledech ke znaleckému posudku také přihlížely. Krajský soud proto důkaz znaleckým posudkem ani výsledkem znalce neprovedl, neboť tento důkaz považoval za irelevantní pro posouzení věci.

III.

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Nezákonnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřuje v nesprávném právním posouzení souladu záměru s úkoly územního plánování a územním plánem ve vztahu k dennímu stacionáři. Existence budovy denního stacionáře v klidové zóně vnitrobloku narušuje závěr žalovaného i krajského soudu o rozporu záměru s podmínkami prostorového uspořádání, podle nichž stavební záměry mají být realizovány po obvodu zájmových území při zachování klidových zahrad ve vnitroblocích. Ze znaleckého posudku nadto podle stěžovatele vyplývá, že budova současného denního stacionáře je v rámci stávající zástavby poslední stavbou, která zde byla umístěna v 70. letech 20. století, a že ze stavebního vývoje v dané lokalitě nelze ve vztahu ke způsobu zástavby dovozovat existenci principů cílevědomé urbanistické koncepce, bránící stěžovatelovu záměru. Kromě budovy denního stacionáře totiž této koncepci neodpovídají ani například budovy s č. p. X, X, X a X v Bezručově ulici. Stěžovatel proto nesouhlasí s názorem krajského soudu, že správní orgány nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení, že jej nezneužily a že řádně odůvodnily svůj závěr o rozporu záměru s cíli a úkoly územního plánování a územním plánem.

[13] Stěžovatel má rovněž za to, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Uvedený nedostatek stěžovatel konkrétně spatřuje v porušení zásady rychlosti správního řízení, v nedůvodných průtahích ze strany správních orgánů a v selhání výkonu kontroly nad stavebním úřadem. Stavebnímu úřadu totiž trvalo dva měsíce, než požádal orgán územního plánování o vydání závazného stanoviska a žalovaný odmítl provést kontrolu nad takovým postupem stavebního úřadu. Porušení zásady rychlosti správního řízení spatřuje stěžovatel také v tom, že žalovaný zneužil institut prodloužení lhůty k rozhodnutí (vydání potvrzujícího závazného stanoviska), i když již jednou v téže věci rozhodoval a nejedná se o složitý případ. Žalovanému dále vytýká, že doručoval písemnosti jeho právní zástupkyni do její datové schránky insolvenční správce, namísto do její datové schránky zřízené pro výkon advokacie. K porušení zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání stěžovatel uvádí, že mu orgán územního plánování ještě před zakoupením pozemku potvrdil možnost realizace záměru v klidové zóně vnitrobloku, avšak následně vydal zamítavé závazné stanovisko k tomuto záměru. Přestože po jednání dne 25. 5. 2020 stěžovatel vyhověl všem

pokračování

požadavkům orgánu územního plánování, ten jeho přepracovanou projektovou dokumentaci označil za účelovou. Podle stěžovatele jsou výše uvedená pochybení tak četná a flagrantní, že způsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud pochybil, pokud nedovodil vliv těchto vad na zákonnost napadeného rozhodnutí a věcně se jimi nezabýval.

[14] Stěžovatel také považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a namítá i existenci vady řízení před krajským soudem, jež mají za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud v něm totiž řádně neodůvodnil svůj odklon od názoru, který dříve vyslovil ve svém rozsudku ze dne 3. 3. 2022, č. j. 30 A 48/2021-119 (dále jen „zrušující rozsudek“; tím krajským soud zrušil dříve vydané rozhodnutí žalovaného pro vady závazných stanovisek orgánů územního plánování spočívající v jejich nepřezkoumatelnosti – poznámka soudu). V odst. 75. zrušujícího rozsudku totiž krajský soud vyslovil, že skutečnosti předcházející vydání závazného stanoviska OÚP nejsou pro posouzení věci relevantní, přesto však současně podotkl, že z tehdy přezkoumávaného závazného stanoviska není zřejmé, z jakého důvodu orgán územního plánování shledal záměr nepřipustným, když ze zápisu z jednání ze dne 25. 5. 2020 plyne dohoda stran, že v případě splnění všech tam stanovených podmínek bude záměr přípustný. Vzhledem k tomuto dříve uvedenému názoru krajského soudu stěžovatel nesouhlasí s jeho nynějším závěrem uvedeným v odst. 52. a 58. napadeného rozsudku o tom, že obsah jednání předcházejících vydání závazného stanoviska OÚP není pro posouzení věci relevantní. Takový závěr je podle něj nepřezkoumatelný a překvapující, neboť krajský soud ve zrušujícím rozsudku nepřihlížel ke skutečnostem předcházejícím dříve vydaným a posléze zrušeným závazným stanoviskům orgánů územního plánování pouze proto, že je shledal nepřezkoumatelnými, tudíž věcné posouzení této námitky považoval za předčasné.

[15] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřuje také v tom, že krajský soud neprovedl všechny jím navržené důkazy, a to důkaz znaleckým posudkem, výsledkem znalce Ing. arch. Martina Ondroucha, Ph.D. a autora projektové dokumentace Ing. J. P.. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jsou tyto důkazy irelevantní. Závěry znaleckého posudku mohly být pro správní orgány přínosem a výraznou inspirací, především v otázce stavebního vývoje. Z výsledku Ing. J. P. pak bylo možné zjistit popis situace, která nastala před vydáním závazného stanoviska OÚP a před nákupem pozemku stěžovatelem. Neprovedením těchto důkazů tak došlo k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces.

[16] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku podle stěžovatele konečně spočívá i v zásahu do jeho vlastnického práva. Podle jeho mínění má žalovaný v úmyslu ponechat pozemek nezastavěný, ačkoliv územní plán počítá s jejich zastavěním. To však měl žalovaný řešit změnou územního plánu, nikoliv prostřednictvím předmětného správního řízení. Úmysl žalovaného vytvořit park a veřejnou zeleň ve vnitrobloku považuje stěžovatel za rozporný s ústavními právy vlastníků a za zneužití správního uvážení. S těmito námitkami se ovšem krajský soud nevypořádal. Stěžovatel opakuje, že budova denního stacionáře ve vnitrobloku narušuje koncepci údajné obvodové zástavby, na niž odkazují orgány územního plánování.

IV.

[17] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrvává na věcné správnosti napadeného rozhodnutí, považuje jej za souladné s právními předpisy a ztotožňuje se s argumentací krajského soudu v napadeném rozsudku. S ohledem na to, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí žádnou novou argumentaci odlišnou od obsahu žaloby, odkazuje žalovaný na svoji argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě.

V.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami stěžovatele, v nichž dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, resp. existenci vad řízení před krajským soudem, které mají vliv na zákonnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Absence těchto vad je totiž zpravidla předpokladem pro věcný přezkum kasační stížnosti z dalších v ní uplatněných kasačních důvodů (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105).

[21] Jak již výše uvedeno, stěžovatel nedostatky podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spatřuje v tom, že se krajský soud odklonil od svého předchozího právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku, a že neprovedl všechny jím navržené důkazy (znaleckým posudkem, výsledkem znalce a svědka Ing. J. P., autora projektové dokumentace). Krajskému soudu dále vytýká, že se nevypořádal s námitkou zásahu do jeho vlastnického práva a zneužitím správního uvážení ze strany orgánů územního plánování.

[22] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel pod tento kasační důvod řadí mimo jiné i to, že krajský soud řádně neodůvodnil odklon od svých předchozích závěrů vyslovených ve zrušujícím rozsudku. Z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že stěžovatel v této námitce v podstatě vyjadřuje nesouhlas s názory krajského soudu obsaženými v odst. 52. a 58. napadeného rozsudku, v nichž se krajský soud vyslovil k obsahu, výsledkům a závaznosti jednání mezi stěžovatelem a orgánem územního plánování v době před vydáním závazného stanoviska OÚP. Tedy nesouhlasí s právním závěrem krajského soudu. S ohledem na uvedené se Nejvyšší správní soud bude zabývat touto námitkou v další části tohoto rozsudku týkající se námitek spadajících pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[23] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud předně poukazuje na svoji ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že uvedený nedostatek vykazují zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Nejvyšší správní soud však také setrvale judikuje, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[24] Napadený rozsudek výše uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost dostál. Krajský soud v něm dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předeštlé relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. V míře odpovídající obecnosti žalobní námitky o zneužití správního uvážení ze strany správních orgánů se k této otázce neopomněl vyjádřit v odst. 78. napadeného rozsudku. V odst. 61. až 81. napadeného rozsudku se pak velmi podrobně věnoval námitkám, v nichž stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost závazného stanoviska OÚP a žalovaného a rozporoval i jejich obsah. Krajský soud zde sice výslovně nereagoval na každou dílčí námitku stěžovatele, ale zabýval se všemi stěžejními námitkami, čímž se ve velmi dobré kvalitě vypořádal s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Z napadeného rozsudku je seznatelné, k jakým závěrům krajský soud dospěl, a proč nepovažoval právní argumentaci stěžovatele za důvodnou. To platí i pro dílčí žalobní námitku o zásahu do stěžovatelova vlastnického práva tím, že žalovaný ponechal stěžovatelův pozemek nezastavěný a že jsou závazná stanoviska orgánů územního plánování v rozporu s územním plánem, který v lokalitě umístění záměru umožňuje zastavěnost území. K tomu se vyjádřil v odst. 80. napadeného rozsudku. Ten tudíž nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů netrpí.

[25] Nejvyšší správní soud k výše uvedenému pro úplnost dodává, že stěžovatelův nesouhlas se závěry krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[26] Jakkoliv stěžovatel brojí i proti neprovedení navržených důkazů krajským soudem, ani v uvedeném nelze pochybení krajského soudu dovodit. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není povinností soudu provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení. Soud však musí vždy náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz.

[27] V rozsudku ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019-42, Nejvyšší správní soud shrnul, že „neakceptování návrhu na provedení důkazů lze současně založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále je myslitelný argument, podle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Absence věcné úvahy soudu, proč považuje navrhované důkazy za nadbytečné, pak může být překlenuta pouze v případě zjevně irelevantních důkazních návrhů.“

[28] Krajský soud v odst. 52. napadeného rozsudku uvedl, že výslech Ing. J. P., autora projektové dokumentace, je nadbytečný, neboť skutečnosti předcházející vydání závazného stanoviska OÚP nejsou pro posouzení věci relevantní. Poukázal i na to, že obsah jednání mezi stěžovatelem a orgánem územního plánování konaných ve dnech 25. 5. 2020 a 15. 7. 2020 a závěry na nich přijaté jsou zřejmé ze zápisů o průběhu těchto jednání, jež jsou součástí správního spisu. Dále v odst. 82. napadeného rozsudku vysvětlil, že důkaz znaleckým posudkem a výsledkem znalce, které stěžovatel navrhoval k prokázání nezákonnosti závazného stanoviska OÚP, neprovedl, protože tyto důkazy shledal pro posouzení věci irrelevantními. Znalecký posudek by neměl žádný vliv na závěry přijaté orgánem územního plánování, který ostatně k obsahu znaleckého posudku v mnohém přihlédl. V této souvislosti stejně jako již ve zrušujícím rozsudku připomněl, že znalecký posudek sice může představovat výraznou inspiraci, ale závěry obsažené v závazných stanoviscích musí být výsledkem odborného uvážení správních orgánů.

[29] Z uvedeného je zjevné, že ač krajský soud stěžovatelem navržené důkazy neprovedl, tento svůj postup řádně v napadeném rozsudku zdůvodnil, a nelze mu tudíž v tomto ohledu ničeho vytýkat. K porušení doktríny opomenutých důkazů ze strany krajského soudu nedošlo. Stěžovateli proto nelze přisvědčit ani v tom, že řízení před krajským soudem bylo stíženo vadou s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku z toho důvodu, že krajský soud odmítl provést navržené důkazy.

[30] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (ale ani pro nesrozumitelnost) a neshledal ani jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[31] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěry krajského soudu, že v žalobě namítaná pochybení, jichž se v řízení dopustily správní orgány, nezpůsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu. Krajský soud pochybil, pokud se těmito pochybeními nezabýval. V uvedeném stěžovatel spatřuje naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[32] K tvrzenému porušení zásady rychlosti správního řízení, nedůvodným průtahům a selhání výkonu kontroly žalovaného nad stavebním úřadem Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že podle ustálené judikatury průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost, tudíž nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 6 Ads 50/2005-63). Jak ostatně Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, „z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu - pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.“

[33] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že stavební úřad v řízení nepostupoval dostatečně rychle a bez jakýchkoliv průtahů, avšak s ohledem na závěry výše citované

pokračování

judikatury nelze dovodit, že by pouze z tohoto důvodu bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost. K témuž závěru dospěl správně i krajský soud. Pokud se předmětné námitce nevěnoval detailně, nelze v tom spatřovat pochybení, neboť takový přezkum by byl na místě v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 As 227/2017-53). Ze stejného důvodu nebylo třeba se detailněji věnovat hodnocení postupu žalovaného při stěžovatelem požadované kontrole nečinnosti stavebního úřadu. Nejvyšší správní soud se proto zcela ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, který se těmito námitkami v dostatečném rozsahu zabýval v odst. 47. až 49. napadeného rozsudku, k nimž nemá kasační soud co doplnit.

[34] Stejně tak souhlasí Nejvyšší správní soud s krajským soudem v tom, že na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá vliv skutečnost, že žalovaný podle § 149 odst. 4 správního řádu prodloužil lhůtu k vydání potvrzujícího závazného stanoviska s odkazem na složitost případu. Podle § 6 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 154 téhož zákona, nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, použije se i v těchto případech ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností podle § 80 správního řádu. Pokud tedy stěžovatel i v tomto postupu žalovaného spatřoval průtahy a porušení zásady rychlosti řízení, měl se proti němu bránit prostředky sloužícími na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. V nynějším řízení, v němž je přezkoumávána zákonnost napadeného rozhodnutí, je tudíž uvedená námitka zcela bez významu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 6 Ads 50/2005-63).

[35] Co se týče pochybení v doručování ze strany žalovaného, pak i v závěrech o této otázce se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s krajským soudem v tom, že to automaticky nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře setrvale zastává názor, že při doručování písemností správním orgánem do datové schránky adresáta, který má zřízeno několik datových schránek, je vždy nutné dbát na to, aby zásilka byla doručena do adekvátní datové schránky (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 8 As 109/2015-38). Doručoval-li žalovaný písemnosti advokátce zastupující stěžovatele v řízení o žalobě, do její datové schránky insolvenční správkyňe, ač v tomto postavení ve správním řízení nevystupovala, jedná se nepochybně o nesprávný postup (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 46/2010-51).

[36] Nicméně z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že „*řádné doručení písemností v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena, a že existuje důkaz o tom, že daná osoba písemnost převzala. Důvodem existence právní úpravy doručení je jistě mimo jiné i potřeba zabezpečit, aby si doručující správní orgány či soudy mohly být jisty, že se písemnost dostala do rukou adresáta. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 Afs 60/2015-32). Jak správně poznamenal krajský soud, vychází se z tzv. materiálního pojetí doručování. Mezi účastníky řízení přitom nebylo sporné, že všechny doručované písemnosti byly právní zástupkyni stěžovatele doručeny, měla možnost se s jejich obsahem řádně seznámit a stěžovatelova práva, jež v řízení hodlal uplatňovat,

nebyla zmíněným vadným postupem v doručování ze strany žalovaného nikterak dotčena. Jinými slovy, nedodržení postupu při doručování spočívajícího v doručování do nesprávné datové schránky zástupkyně stěžovatele nebylo způsobilé zkrátit stěžovatele na jeho procesních právech. Není tudíž ani důvod pouze pro tuto vadu napadené rozhodnutí zrušit.

[37] Dovolává-li se stěžovatel příslibu, kterého se mu mělo ze strany orgánu územního plánování dostat na jednání dne 25. 5. 2020 v tom směru, že pokud bude jeho záměr splňovat při tomto jednání vytčené podmínky, bude možno jeho záměr považovat za přípustný, pak i zde souhlasí Nejvyšší správní soud se závěry krajského soudu, podle nichž obsah jednání předcházející vydání závazných stanovisek nemůže mít vliv na posouzení věci a správní orgány nezavazuje. Právní předpisy neznají institut „příslibu“ vydání kladného závazného stanoviska. Závěr, zda je závazné stanovisko kladné, či nikoliv, je výsledkem odborného posouzení k tomu příslušného správního orgánu, v daném případě orgánu územního plánování a z povahy věci je výsledek tohoto posouzení předem neznámý. Nelze se proto dovolávat ani zásady předvídatelnosti postupu správního orgánu ani tvrzeného legitimního očekávání.

[38] Jednání mezi stěžovatelem a orgánem územního plánování se dne 25. 5. 2020 uskutečnilo po vydání původního závazného stanoviska ze dne 14. 5. 2020 (které není předmětem přezkumu v nyní projednávané věci). Z tohoto jednání mimo jiné vyplynulo, že záměr má být koncipován tak, že *„hlavní stavbou bude zástavba proluky, objekt v vnitrobloku pouze jako související stavba. Hlavní stavba bude umístěná na pozemcích č. XA a XC v proluce mezi domy na pozemcích č. XE a XF“* s tím, že výstavba proběhne ve dvou etapách, ve vztahu k nimž zápis obsahoval další podrobnosti. V zápisu z následného jednání, které se uskutečnilo dne 15. 7. 2020, pak vyplynulo, že žalobce jako stavebník předložil studii souboru staveb a má za to, že tím splnil podmínky vytčené při jednání dne 25. 5. 2020. Orgán územního plánování však nezastával stejný názor a považoval studii za účelový návrh učiněný tak, aby byla umožněna výstavba původně plánovaného objektu, nevyužívající dostatečně možností prostoru proluky v zástavbě. Přes tento názor orgánu územního plánování stěžovatel učinil dne 17. 7. 2020 žádost o vydání společného povolení ve věci záměru po jeho změně, o něž se jedná v nynější věci. I z toho je zřejmé, že žádné legitimní očekávání stěžovateli svědčit nemohlo, neboť svoji žádost o společné povolení podal přesto, že mu bylo známo stanovisko příslušného správního orgánu o tom, že záměr nesplňuje podmínky vytčené v zápisu ze dne 25. 5. 2020 a z pohledu orgánu územního plánování je nadále nepřípustný. Orgán územního plánování a žalovaný hodnotili záměr podle této žádosti stěžovatele ze dne 17. 7. 2020 a k ní připojené projektové dokumentace, tedy v jeho aktualizované podobě a s ohledem na nové skutečnosti vyplývající z provedené změny. Pokud v souladu s předchozím sdělením ze dne 17. 7. 2020 i v nyní přezkoumávaných závazných stanoviscích setrvali na názoru o nepřípustnosti záměru, který dostatečně odůvodnily, jak shora uvedeno, nemohlo se jednat o zásah do stěžovatelova legitimního očekávání o určitém postupu či závěru orgánů územního plánování. Takové mu totiž nemohlo vůbec vzniknout.

[39] Nejvyšší správní soud uzavírá, že nedovodil takové vady řízení před správním orgánem, které by způsobovaly nezákonnost napadeného rozhodnutí, a pro které by bylo namíste zrušit toto rozhodnutí již v řízení před krajským soudem. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. taktéž nebyl naplněn.

pokračování

[40] Nejvyšší správní soud tak mohl přistoupit k posouzení zbylých kasačních námitek, jež lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[41] Stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, které přijal v otázce (ne)souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování a s územním plánem, a to s ohledem na existenci budovy denního stacionáře ve vnitrobloku. Má za to, že posuzovaná závazná stanoviska nemohou být přezkoumatelná ani zákonná, neboť právě budova denního stacionáře popírá v nich obsaženou argumentaci orgánů územního plánování, že se jedná o vnitroblok s klidovou zónou.

[42] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že *„postupuje-li obecně krajský soud dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., má přezkoumat jiný úkon správního orgánu pouze v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. Dle tohoto ustanovení rovněž platí, že soud přezkoumá zákonnost subsumovaného právního aktu a nepřezkoumává tedy jeho věcnou správnost, což by ostatně bylo například v případech přezkumu závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy z odborného hlediska neproveditelné bez dalšího znaleckého zkoumání závazného stanoviska.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65). Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud tak jako krajský soud nemůže zabývat námitkami, jež směřují proti věcné správnosti závazných stanovisek. Takovou námitkou je tvrzení o nesouladnosti záměru s cíli a úkoly územního plánování a s územním plánem. Lze se tedy zabývat pouze tím, zda závazná stanoviska vyhovují požadavku na jejich přezkoumatelnost a zda jsou souladná se zákonem.

[43] K přezkoumatelnosti a zákonnosti závazných stanovisek Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021-64, vyslovil, že *„odůvodnění závazného stanoviska dle § 149 správního řádu by mělo alespoň v základních parametrech odpovídat požadavkům na odůvodnění meritorního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 téhož zákona (viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150). Musí z něj tedy být zřejmé, jaké skutkové okolnosti dotčený orgán posuzoval a z jakých úvah vycházel při svém odborném hodnocení. Odborné posouzení musí být srozumitelné a dostatečně odůvodněné, jinými slovy musí naplňovat kritéria přezkoumatelnosti (viz rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 375/2018-26). Na soudu pak tedy je, aby přezkoumal, zda závazná stanoviska tvořící podklad napadeného rozhodnutí, uvedená kritéria splňují. Pokud dospěje k závěru, že tomu tak je, tedy že nadřízený dotčený orgán dostatečně a přesvědčivě odůvodnil své závěry a vyšel přitom z konkrétních skutkových okolností daného případu, může převzít jeho odborné věcné závěry do odůvodnění svého rozsudku.“*

[44] Nejvyšší správní soud předesílá, že se otázkou přezkoumatelnosti a zákonnosti závazného stanoviska OÚP a potvrzujícího závazného stanoviska bude zabývat pouze ve vztahu k existenci budovy denního stacionáře, neboť právě v tomto ohledu stěžovatel zpochybňuje závěry krajského soudu, které k oběma závazným stanoviskům vyslovil. Jiná konkrétní tvrzení ve vztahu k nim v kasační stížnosti neuvádí. Obě závazná stanoviska shodně popisují strukturu zástavby (žalovaný) či prostorovou kompozici (orgán územního plánování) v dané lokalitě, v níž jsou budovy umístěny po obvodu veřejných prostranství a klidové zahrady do vnitrobloků těchto budov.

[45] Orgán územního plánování ve svém závazném stanovisku dále uvádí, že budova denního stacionáře je chybou urbanismu, která nemůže být precedensem k dalšímu zastavování vnitrobloku, že i tak je posuzované území tvořeno městskou blokovou zástavbou, a že záměr nesplňuje podmínky uspořádání v dané lokalitě. Žalovaný v potvrzujícím závazném stanovisku s tímto dílčím závěrem nesouhlasil a vyslovil, že umístění denního stacionáře ve vnitrobloku nepředstavuje chybu urbanismu, ale jedná se o pozůstatek historického vývoje města. K tomu dále dodal, že i když dané území nebylo vytvářeno na základě promyšlené urbanistické koncepce, je zde zřetelná struktura stávající zástavby, které stěžovatelův záměr nevyhovuje.

[46] Z uvedeného je zřejmé, že jak orgán územního plánování, tak i žalovaný se existencí budovy denního stacionáře ve vnitrobloku zabývali a uvedenou otázku vypořádali. I přes polemiku nad příčinami existence denního stacionáře ve vnitrobloku (chyba urbanismu vs. nepromyšlená urbanistická koncepce) se tyto správní orgány shodly na tom, že prostá existence denního stacionáře nemůže ospravedlnit další zástavbu vnitrobloku. Srozumitelně a logicky pak zdůvodnily rozpor záměru s územním plánem i s cíli a úkoly územního plánování, jak předpokládá § 96b odst. 3 stavebního zákona.

[47] Rozpor záměru s územním plánem spočíval v tom, že záměr nekorespondoval se stávající zástavbou a byl v rozporu s podmínkami prostorového upořádání, tedy s kontextem okolní zástavby, byť žalovaný v potvrzujícím závazném stanovisku připustil, že *„stávající objekty podstatným způsobem degradují význam vnitrobloku jak klidového či relaxačního zázemí pro objekty ochranné krajiny“*, čímž nepochybně narážel právě i na existenci zmíněného denního stacionáře. I přesto však žalovaný ve shodě s orgánem územního plánování dospěl k témuž závěru o nepřipustnosti záměru, neboť záměr nevyhovoval požadavkům na doplnění stávající souvislé zástavby. Z uvedeného důvodu žalovaný závazné stanovisko OÚP potvrdil.

[48] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že potvrzující závazné stanovisko a závazné stanovisko OÚP je třeba chápat jako jeden celek, tudíž pokud žalovaný v potvrzujícím závazném stanovisku dílem modifikoval některé závěry orgánu územního plánování, pak je třeba obě tato stanoviska chápat tak, že úvahy orgánu územního plánování byly v některých částech změněny a nahrazeny či také doplněny úvahami žalovaného.

[49] K právě uvedenému zbývá dodat, že zmíněný dílčí nesoulad obou orgánů územního plánování ohledně příčin umístění denního stacionáře ve vnitrobloku je bez významu k závěrům, podle nichž je umístění stěžovatelova záměru do vnitrobloku bez přímé návaznosti na zástavbu, a proto nevyhovuje podmínce prostorového uspořádání zakotvené v územním plánu města Havlíčkův Brod, zejména požadavku na funkční a prostorovou transformaci urbanistické proluky uvnitř zastavěného území. Již ze zápisu ze dne 25. 5. 2020 uvedený požadavek na zastavění proluky vyplýval, přičemž jak již shora uvedeno, tomuto požadavku záměr ani po jeho změně nevyhověl.

[50] Pokud jde o přípustnost záměru z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, zejména z pohledu požadavků vyplývajících z § 18 odst. 4 stavebního zákona a § 19 odst. 1 písm. d) a e) téhož zákona, žalovaný zčásti revidoval závěr orgánu územního plánování o tom, že záměr nesplňuje požadavky na hospodárné využívání zastavěného

pokračování

území. Existenci denního stacionáře na rozdíl od orgánu územního plánování nepovažoval žalovaný za chybu urbanismu, a nedovodil ani to, že by zastavování vnitrobloku bylo nepřijatelné. Avšak dodal, že lze vysledovat strukturu stávající zástavby, jíž záměr nevyhovuje. Zástavba je totiž v daném území vytvářena tak, že budovy jsou umísťovány při veřejných prostranstvích, tedy při obvodu lokality, zatímco klidové zahrady jsou uvnitř této struktury. Záměr však takto umísťován není, a je tudíž v rozporu s uvedeným principem, tedy i s požadavky plynoucími z § 19 odst. 1 písm. d) a e) stavebního zákona. Nevyhovuje proto urbanistickým, architektonickým a estetickým požadavkům. V podrobnostech lze odkázat také na stranu 10-11 potvrzujícího závazného stanoviska, kde se žalovaný blíže věnoval vymezení pojmu „struktura zástavby“ v reakci na stěžovatelovu námitku týkající se povahy a charakteru okolní zástavby.

[51] Závěry týkající se budovy denního stacionáře a vliv existence této budovy na posouzení přípustnosti stěžovatelova záměru tedy orgány územního plánování nepominuly. Obě závazná stanoviska jsou nejen přezkoumatelná, ale i souladná se zákonem, konkrétně s požadavky vyplývajícími z § 96b odst. 3 stavebního zákona, a to i pokud jde o závěry týkající se (ne)přípustnosti záměru přesto, že v daném vnitrobloku již existuje zmiňovaný denní stacionář.

[52] Stěžovatel konečně namítá, že se krajský soud v napadeném rozsudku odklonil od závěrů, které ve vztahu k jednáním předcházejícím vydání závazných stanovisek vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku. Jak již výše uvedeno (viz odst. [22]), stěžovatel touto námitkou v podstatě vyjadřuje nesouhlas s názorem krajského soudu, že obsah jednání předcházejících vydání závazného stanoviska OÚP není pro posouzení věci relevantní. Svoji podstatou se tato námitka shoduje s tou, kterou se Nejvyšší správní soud již zabýval výše v odst. [37] a [38] v souvislosti s namítaným porušením zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání. Z uvedeného důvodu lze na tyto závěry odkázat, aniž je třeba je na tomto místě opakovat. Odklon krajského soudu od závěrů vyslovených ve zrušujícím rozsudku ohledně jednání předcházejících vydání závazných stanovisek Nejvyšší správní soud neshledává.

[53] Dovozuje-li stěžovatel, že ve zrušujícím rozsudku krajský soud poukázal na příslib přípustnosti záměru, který měl z jednání s orgánem územního plánování vyplynout, a nezabýval se jím pouze pro předčasnost s ohledem na nepřezkoumatelnost tehdy přezkoumávaných závazných stanovisek, pak Nejvyšší správní soud takovou úvahu v odkazovaném odst. 75. zrušujícího rozsudku nenalezl. Především však je třeba zdůraznit, že zrušující rozsudek není nyní předmětem soudního přezkumu.

[54] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud při posouzení sporných právních otázek nepochybil a dospěl ke správnému závěru, podle kterého je jak závazné stanovisko OÚP, tak i potvrzující závazné stanovisko nejen přezkoumatelné, ale i zákonné. Ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

VI.

[55] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[56] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu